

BÀI 5.

5.

Sàigòn, thứ Sáu 28/5/1976

Buổi sáng đẹp lạ thường trong bầu trời u ám.

Và buổi chiều, chưa bao giờ tôi cảm thấy cô đơn đến vậy nơi nhà chị Huệ. Trời mưa, ngồi nghe lại cái đĩa Chopin thường nghe với Nguyễn, *Valse en Do mineur*, và uống rượu. Những sợi cay rót vào cổ họng lại càng gọi thêm mối sầu chất ngất. Tôi tưởng đã quên, mà thật thì chỉ thêm khủng hoảng. Đôi lúc, không thể hiểu được con người mình ra sao?

[]

Sàigòn, thứ Bảy 29/5/1976

Một nỗi trống rỗng khủng khiếp vây bọc đầu óc. Tôi thấy mình bất lực trong sự chịu đựng đau khổ, không biết cách nào để vũng vầy. Hình như Thượng Đế chẳng còn muốn thương xót? Hình như Ngài đã thật sự bỏ rơi tôi?

*Giải thoát khỏi sự ham sống quá hăng
Giải thoát khỏi niềm đau và nỗi sợ
Chúng ta vội vã tạ ơn các đấng cao cả bất kể là ai
Vì không có kiếp sống nào vô tận
Vì không một kẻ nào chết đi còn sống dậy
Vì đến dòng sông mệt mỏi nhất
Rốt cuộc cũng chảy trôi ra tới biển.*

[]

Sàigòn, Chủ nhật 30/5/1976

Suốt chiều kéo dài tới tối, đi uống *bière* cùng Chiến, một đứa bạn nhỏ tuổi hơn ngoài Lê Lợi. Chiều chủ nhật quá đẹp, những cặp tình nhân đi nhau trên phố. Hình ảnh này càng làm bàng hoàng sống dậy một cái gì đơn lẻ trong tim.

Tôi mặc *chemise* đen, quần *jean* trắng, sắc đeo vai màu đỏ, dáng dấp phiêu bồng lãng đãng như lời Chiến khen ngợi:

“Ba năm trước và ba năm sau, chị vẫn không chút nào thay đổi.”

Đôi môi thì mím nụ cười mà lòng lại cứ thấy vẫn vương những ngày mới đi vào đời Nguyễn, tháng 11 năm ngoái. Buổi chiều nay, sự nhớ thương con người khinh khoáng ấy càng đậm nét hơn khi đi cạnh Chiến trên những con đường có nhiều cây cao.

Những con đường của một thời kỳ niếm mãnh liệt.

Chiều nao bên Nguyễn, tôi say mê cuộc đời bao nhiêu thì chiều nay bên một người bạn cũ, tôi chán chường che giấu tâm tư mình bấy nhiêu.

Tự hỏi Nguyễn đang ở đâu và làm gì? Đã hai tuần rồi không nhìn thấy Nguyễn, và cũng biết rằng không bao giờ tôi còn đi tìm Nguyễn. Tâm tư uơng mù từng hồi, nhưng hơn lúc nào, thời gian này đối diện kỹ lòng mình, tôi phải nhận rõ rằng **cuộc tình đã hết và sự níu kéo chỉ làm ung độc tâm hồn tôi** mà thôi.

Tôi không tin là Nguyễn đã hết yêu tôi, trái lại nữa. Sự ra đi của Odile càng làm đầy hơn tình yêu trong lòng Philippe. Nguyễn vẫn yêu tôi, cũng như tôi vẫn nhớ thương Nguyễn. *Nhưng mà sự trở lại thì không bao giờ còn xảy ra từ cả hai phía, nhất là từ tôi.*

“Ta không bao giờ có được tâm hồn ta của buổi chiều hôm nay” là vậy.

Bao nhiêu năm đau khổ đã cho tôi cái kinh nghiệm rằng nên nắm giữ hạnh phúc bằng tất cả khả năng *trong hiện tại*, hơn là để vuột mất mà níu kéo hoài vọng nó ở một ngày trong tương lai xa lắc.

Cuộc tình với anh Ngọc là một kinh nghiệm đau đớn nhất.

Ngày nào sắp đi ra khỏi đời anh, tôi đã cố lòng níu kéo van xin được ở lại (không phải với con người thân xác, mà là ở lại với đam mê âm nhạc và tình yêu rộng lớn); *nhưng anh không đáp ứng.*

Ngày nay mọi sự lỡ làng, *cái tâm hồn duy nhất* trong tôi thườ đó đã vĩnh viễn bay xa thì còn gì đáng nói nữa đâu?

Với Nguyễn cũng vậy.

Cái chết Trần Sa đau đớn thật nhưng lòng riêng tôi vẫn chỉ yêu chàng. Tuy nhiên, tôi làm gì được? Nhiều đêm qua rồi, thao thức một mình, tôi đã đem mổ xẻ phân tích rất kỹ sự tan vỡ đột ngột này, biện hộ, kết án cả tôi lẫn Nguyễn, để cuối cùng chỉ có thể kêu lên âm thầm: *“Ta còn biết làm sao?”*

Buổi chiều nay, ngồi uống *bière* với Chiến, sao thật chán chường tâm khảm! Giữa đám đông dập dìu phố thị, tôi thốt thềm muốn nhìn thấy Nguyễn đi ngang qua một mình... hay với người con gái nào đó. Cũng không hiểu tại sao lại ước ao như vậy? Điên quá! Tôi sẽ ra sao nếu nhìn thấy chàng đi qua cùng kẻ khác? Ôi! Chắc là tôi sẽ trốn chạy bằng tất cả mọi khả năng mình có, trốn chạy luôn cái tâm tư điên đảo của mình.

Lạy Thượng Đế, nếu còn thương xót và cứu vớt thì xin cho con đừng bao giờ nhìn thấy Nguyễn. Mãi mãi trong đời từ nay!

Buổi chiều đẹp quá nhưng với tôi chỉ là vô nghĩa. Tôi nói với Chiến khi nghe hẳn tâm sự về một mối tình vừa chết:

“Hãy cố quên và mong đợi Thời Gian, bởi chỉ Thời Gian mới giúp cho em được. Một mai gặp một người khác, em sẽ không thấy buồn nữa và mọi sự lại bắt đầu y hệt như cũ.”

Nói với Chiến mà cũng như nói với chính mình, tôi đã thật ngạc nhiên rằng sao lòng lại có thể giá băng đến vậy.

9h tối ghé nhà chị Huệ uống một cốc rượu. Trong câu chuyện với chị, một ý nghĩ táo bạo vừa thành hình trong óc để rồi kinh hoàng pha lẫn chua xót, tôi đã tự hỏi :

“Ta xuống dốc đến thế này ư? Cái cảm giác trống rỗng nguy hiểm không dè lại trầm trọng đến vậy. Và từ đâu? Từ đâu gây nên điều ấy?”

Từ đâu? Từ đâu? là điều tôi tự hỏi đêm ngày những lúc gần đây. Từ đâu tôi đánh mất chính cái đẹp nhỏ nhoi sau cùng trong trái tim nghệ sĩ? Hồi, trốn chạy, đối diện, lại trốn chạy... để một lúc nào như hôm nay, lúc 9 giờ tối trời mưa rỉ rả, đi bộ với chị Huệ ra ngã ba Tô Hiến Thành – Lê Văn Duyệt đón xe về nhà, ngang qua quán *xây chùng* của những ngày yêu nhau cũ, tôi phải nhận thực rằng từ cái ngày đi ra khỏi đời Nguyễn, tôi đã không còn muốn trân trọng những gì tốt đẹp trong định mệnh riêng.

□

Sài Gòn, thứ Hai 31/5/1976

*/ Lại đi uống *bière* cùng Chiến, cái quán cũ buổi chiều. Tôi lạ lùng sao bạn bè vẫn còn ưa thích được tôi? Từ lâu nay yêu Nguyễn, tôi dành hết thì giờ cho chàng nên quên đi cái hấp lực của mình đối với bạn hữu.

*/ Buổi tối ngồi với chị Huệ trong một quán *café*, nói những câu chuyện về Nguyễn và anh Ngọc, thân mật dịu dàng nhưng về phía tôi thì lại đầy chán nản. Tôi xin chị đừng nhắc đến Nguyễn, đợi một ngày lắng đọng nỗi đau rồi hãy nhắc. Chị mỉm cười:

“Thu Vân có cái số lạ, ai đã yêu Thu Vân rồi thì sẽ không bao giờ còn quên!”

*

**

Đêm nay sao chỉ nghĩ nhiều đến anh Ngọc? Sự nghĩ ngợi không chỉ đóng khung trong một không gian nhỏ bé mà còn lan rộng ra ngoài mọi nỗi mơ ước. Tôi không định được tâm trạng mình, từ lúc ban chiều ngồi với Chiến trong quán *café* đường Lê Lợi, hay lúc tối ngồi với chị Huệ trong quán *bière* đường Yên Đổ nghe những bản *tango* cũ, tôi đã thốt thềm muốn cao độ được úp mặt mình trong đôi vòng tay của người đàn ông khinh khoái ấy...

Có lúc nhớ Nguyễn với vợ, lại cũng có lúc nhớ anh Ngọc kỳ lạ. Hai con người này chỉ phối tôi mạnh mẽ ngang nhau, trộn lẫn vào nhau trong hai vùng kỷ niệm cách biệt. Tôi không phân tích được rõ ràng hai nỗi đau quặn đầy trong hai hình ảnh.

Chỉ đêm nay, phải nhận, hình ảnh anh Ngọc mới là duy nhất, trở về đây vò, làm tê điếng trọn vẹn trái tim tôi.

Ôi tôi biết rằng rồi một đời tôi sẽ vẫn không quên anh, con người dịu dàng đường ấy, yêu thương tôn vinh tôi đường ấy. Con người vẫn thường vuốt tóc tôi khi tôi cười, ôm tôi vào lòng mỗi lần tôi ủ rũ. Con người đã từng là người yêu tôi, bạn tôi, chồng tôi và cũng là người cha của tôi.

Tôi không quên và không nguôi lòng thương nhớ, dù rằng cũng chính anh là kẻ phũ phàng vô cùng với tôi, đã thẳng tay xua đuổi tôi ra khỏi cuộc đời một chiều nào trong căn phòng lộng gió, đã nói với tôi những lời tàn nhẫn giống như ngọn roi quất mạnh lên cái tâm tư tôi đang ươn mủ khi ấy:

“Em đừng bao giờ mong rằng anh ra đi lần nữa. Cuộc sống anh là đây, trong ngôi nhà này. Anh đã bỏ tất cả để được có em và em cũng đã chà đạp tất cả để phải mất anh. Vậy thì sự ra đi lần này chỉ là em đơn độc.”

[Buổi chiều ấy, tôi nhớ thật rõ. Dalat tháng Tư lê thê ướt át với những cơn mưa đầu mùa dai dẳng, tôi ngồi trong căn nhà của vợ con anh, giữa căn phòng lộng gió, run rẩy nhỏ bé như một đứa nhỏ bơ vơ không người che chở. (Ôi! Sao chỉ với anh, tôi bơ vơ đường ấy!) Trước mặt tôi, anh cao lớn như một hung thần, thốt ra những lời cực kỳ tàn nhẫn, những lời mà một đời còn lại tôi vẫn trốn chạy mỗi lúc nhớ lại giữa đêm khuya:

“Anh yêu em, tôn vinh em và quyết tâm từ bỏ tất cả đời sống để được làm chồng em. Nhưng không phải anh lấy vợ về để làm đi! Vậy em hãy tự xét lại em đi! Em là một đứa vô liêm sỉ. Từ nay nếu có cần, em cứ đi tìm tụi thằng Ngô thằng Cuong hay thằng Tàu gù lưng. Ngay đến cả một thằng đàn ông tàn tật, em cũng chẳng buông tha!”

Buổi chiều hôm ấy, tôi mang cảm tưởng mình vô cùng nhỏ bé đến không thể nào còn có được một chút phản ứng, run rẩy sợ hãi ngược đôi mắt to nhìn anh trong tâm trạng cực kỳ cô đơn.]

Một năm qua rồi...

Có những lúc tỉnh giấc nửa khuya, nhớ lại buổi chiều nát lòng ấy, tôi đã chủ quan tin rằng đôi mắt và vè mặt tôi đã là những hối hận mà một đời, trong tim anh còn mang nặng. Một năm, anh đã không thôi ám ảnh... Bởi vì chưa có người đàn bà nào run rẩy trước anh như tôi đã làm chiều ấy. Và điều này anh cũng biết rằng không phải được tạo nên từ sự ngu muội chịu đựng, mà chính đã nảy sinh từ cái tình tuyệt đối tôi dành cho anh.

Để chứng minh cho sự “không ngu muội chịu đựng” đó là sự kiện tôi đã bỏ anh và Dalat ra đi mãi mãi vào cái buổi sáng ngày 4/5/1975 thật là định mệnh, trời Dalat bỗng dưng trở lạnh, cuộc đời tàn khốc đã làm đảo lộn vận số tôi và vận số tất cả những người dân Miền Nam.

Một ngày nào, tôi biết mình cũng sẽ khổ khi bất ngờ đối diện Nguyễn. Ước hẹn đêm nào trong quán rượu ông già rằng sẽ gặp lại nhau trong quán bà René Dalat, ôn chuyện cũ... rồi cũng sẽ lại là chuyện thật. Tôi sẽ gặp chàng, uống cùng chàng một ly rượu nhỏ, nhìn sương rơi bên ngoài cửa kính, co ro thân mình trong tấm áo dạ mà nghe chàng nhắc chuyện Trần Sa...

Một ngày nào, quán bà René sẽ rất vắng khách, chỉ riêng hai chúng tôi, tôi là kẻ giang hồ đi qua thành phố định mệnh và chàng là người yên ổn trong một hạnh phúc gia đình tại đó. Nhưng mà cái ước hẹn cũ vẫn không thay đổi, chàng vẫn mãi dịu dàng và tôi vẫn còn một đời phiêu lãng như xưa.

[]